

9 maart 2025

EEN TOPONTMOETING

Lukas 9, vers 28 t/m 36 en 2 Petrus 1, vers 1 t/m 19

Het nieuws van de afgelopen weken was gevuld met topontmoetingen. Topontmoetingen tussen leiders van allemaal landen. Met als bekendste voorbeeld misschien wel de ontstellende topontmoeting tussen president Zelensky, president Trump en vice-president Vance. Als reactie daarop werd er gelijk een topontmoeting georganiseerd tussen Europese leiders. Maar er zijn ook – hoewel wat in mist gehuld – topontmoetingen tussen bijvoorbeeld Hamas en Amerika. En Poetin wil een ontmoeting organiseren tussen Amerika en Iran. Enz.

Nu, in deze preek staan wij ook stil bij een topontmoeting. Eigen-lijk ook wat in de mist gehuld, maar dan letterlijk in de mist gehuld: een wolk overschaduwde hen, zo vertelt Lukas. En de locatie zorgt in letterlijke zin voor een topontmoeting: op een berg. Een wonderlijke topontmoeting, een ontmoeting tussen de Heere Jezus, Mozes en Elia op een berg. Wat gebeurt hier? Wat heeft dat te betekenen? En wat hebben wij eraan, als wij hier vanmorgen in de kerk als heel gewone mensen, niets 'top' maar met beide voeten op de grond bij elkaar zijn?

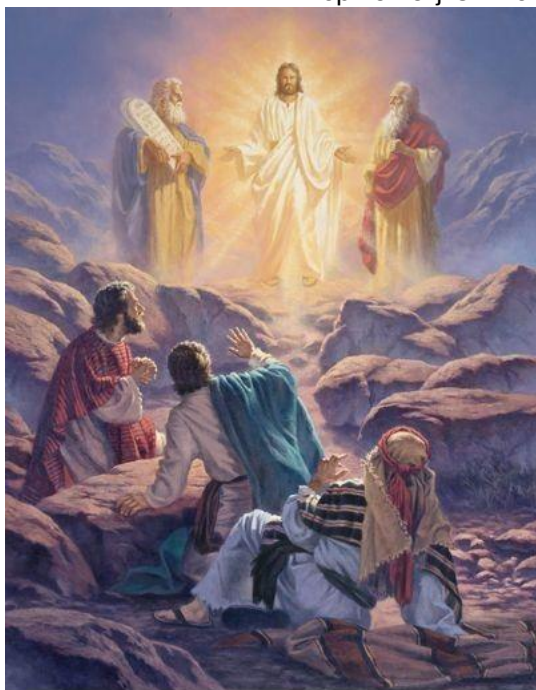
Nu, om eerst even op de gebeurtenis zelf in te zoomen: doet deze ontmoeting op de berg, waarbij een stem uit de hemel klonk u ook aan een ander bijzonder moment uit Jezus' leven denken? Er zijn namelijk twee momenten in Jezus' leven, waarop er een stem uit de hemel heeft geklonken.

Ik denk aan de doop Jezus. Voordat Jezus aan Zijn werk begon en ging rondtrekken om Gods Koninkrijk te verkondigen, liet Hij Zich eerst dopen. En – we hebben in januari daarbij stilgestaan met de doop van Jip – na de doop ging de hemel open en kwam de Geest van God in de gedaante van een duif op Jezus... en klonk er toen ook een stem uit de hemel: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb'. En nu 2: nu klinkt er dus weer een stem uit de hemel. Weer: 'Dit is Mijn geliefde Zoon. Luister naar Hem!'

Twee momenten in Jezus' aardse leven, waarop de hemel openging. Het klinkt misschien vreemd, maar dat had Jezus volgens mij ook echt nodig. Ik denk dat het momenten zijn geweest om Hem te bemoedigen. Want na Zijn doop, waarbij de eerste keer die Goddelijke stem uit de hemel klonk, moest Jezus vervolgens een heel heftige tijd door. Hij werd na Zijn doop direct verzocht in de woestijn door de satan. En daarna, toen Hij rondtrok, mensen genas en sprak, ondervond Hij ook bijzonder veel tegenstand en onbegrip. En nu, nu na deze topontmoeting met Mozes en Elia zal Jezus straks naar

Jeruzalem gaan. Om daar straks nog meer tegenstand en onbegrip te gaan ontmoeten..., om daar straks aan te sterven, een gruwelijke dood. En daarom klinkt er volgens mij weer een stem uit de hemel. Bij het begin van Zijn werk en hier bij het begin van Zijn einde, op deze twee scharnierpunten ontvangt de Mens Jezus Goddelijke bemoediging om de weg voor ons mensen te gaan.

Mozes en Elia zijn gekomen om Hem te bemoedigen, als je het mij vraagt. Maar waarom zij? Waarom verschijnen deze vereeuwigde personen hier opeens in de tijd? Waarom niet Abraham en David bijvoorbeeld? Het staat er niet bij. Maar ik denk hè, dat Mozes en Elia heel wat met Jezus hebben kunnen delen. Want: zij zijn beiden ook met hart en ziel knechten van God zijn geweest, knechten die ook vaak niet werden begrepen en er ook regelmatig alleen voorstonden. En nog iets opmerkelijks: Mozes en Elia hebben beiden in hun

leven ook iets van Gods heerlijkheid op een berg mogen ervaren. Mozes, toen hij op de berg Sinaï was om daar Gods stem te horen en Gods wetten te ontvangen. En Elia was ook eens tijdens een heel heftige crisis in zijn leven op een berg, en toen sprak ook Gods stem tot hem, na het suizen van een zachte stilte. Mozes en Elia passen met hun eigen bergtopervaringen heel goed in dit plaatje. En zij zijn ook knechten van God geweest die soms een eenzame strijd hadden te voeren.

Maar ik denk ook nog dat het iets anders is wat hen hier had gebracht, er is nog iets anders waarom God deze ontmoeting zo voor Zijn Zoon arrangeerde... en dat is het belangrijkste: *de weg die God via Mozes met Zijn volk is*

gegaan... , de weg die God vervolgens via Elia met het volk is gegaan..., die weg loopt nu uit op Jezus.

Mozes en Elia waren beiden heel belangrijk voor de weg die God met Zijn volk is gegaan. Mozes stond – zo zou je kunnen zeggen - aan het begin van die weg. Hij werd door God op de berg Sinaï uitgenodigd om het verbond tussen God en Zijn volk te sluiten. Elia heeft later als profeet dit verbond tussen God en Zijn volk weer hersteld. (U kent die geschiedenis misschien wel van die weddenschap met Baälpriesters op de berg Karmel: welke God zal laten zien dat Hij de ware God is? Toen het volk Israël allemaal afgoden was gaan dienen, Baäls en Astertes, heeft Elia hen weer teruggebracht tot de ware, de enige God.) Mozes en Elia waren heel belangrijk voor de geschiedenis die God met Zijn volk Israël is gegaan. Richtwijzers. Redders. Voorbidders. De Wet en de Profeten, zo worden Mozes en Elia ook wel eens getypeerd. Mozes als staande voor de Wet, de Thora, voor de eerste vijf boeken van de Bijbel... En Elia staat symbool voor al de profetenwoorden die daarna hebben geklonken. Nu, heel die geschiedenis van het volk Israël, heel die weg die God is gegaan en waar de Wet en de Profeten (het Oude Testament) van getuigen, en waar Mozes en Elia voor hebben gediend,

die weg loopt uit op dit moment, op Jezus. Jezus Die hier bemoedigd moet worden, omdat Hij straks in al Zijn menselijkheid Goddelijke redding zal brengen voor Zijn volk.

Jezus is dus niet zomaar de derde van het drietal. Jezus is veel meer. Je ziet het ook aan wat er op die berg op dat moment allemaal gebeurt. Jezus' aanblik schittert, zo vertelt Lukas. Zijn kleding wordt blinkend wit. Nog veel mooier dan Mozes eens heeft gestraald, na zijn ontmoeting met God op de Sinaï. En er is nog meer bijzonders: een wolk overschaduwde hen. Nu, als er een wolk niet aan de hemel maar veel dichterbij verschijnt, dan betekent dit dat God heel bijzonder aanwezig is. Zo'n wolk was er ook op de berg Sinaï, toen God verscheen. En ook toen de tabernakel, de tent van God was gemaakt en God Zijn intrek nam in dat heiligdom, ook toen overdekte een wolk de tent, zo vertelt het boek Exodus. Nu, alles hier op de berg laat dus zien: we hebben hier in Jezus te maken met niet zomaar een bijzonder persoon..., iemand met heel veel liefde voor anderen..., een indrukwekkend voorbeeld..., een wijze leraar ook... Nee, zo wordt Jezus vaak wel binnen proporties gehouden: als een inspirerend iemand, een wijs persoon, een profeet volgens de Islam. Maar dit moment vertelt ons iets anders: Jezus is veel meer. Even valt alle menselijkheid van Jezus weg op deze berg, heel even, en zien wij Zijn Goddelijke heerlijkheid, Zijn volkomen heiligheid, Zijn ondoordringbare majesteit.

De drie discipelen die hier bij waren, werden alle drie er bang van. 'Wees stil, want de heerlijkheid van God omgeeft ons in dit uur. Wij staan nu op heilige grond, waar Hij verschijnt met vuur'. Zij werden bang. Diep, diep ontzag vervulde hen. En toen de wolk weer optrok en ze Jezus weer in al zijn menselijkheid zagen toen – zo vertelt Lukas in het laatste vers – zwegen ze en vertelden ze in die dagen niemand iets van wat zij gezien hadden. Het is zoals mensen die in de oorlog vreselijk grote dingen hebben meegemaakt: ze kunnen het niet vertellen, het is te groot. Te groot om woorden aan te geven... Nu, zo groot, zo onuitsprekelijk is Jezus.

Petrus komt later gelukkig toch nog op dit moment terug, als hij zijn tweede rondzendbrief schrijft. Want dit moment is hij nooit kwijtgeraakt. Hij schrijft hierover in zijn brief: wij vertellen geen praatjes hoor! Wij laten ons niet leiden door fakenews. Wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit (vers 16). Wij hebben zelf Gods stem gehoord 'Dit is Mijn geliefde Zoon'. Dit was zo ontzettend werkelijkheid voor Petrus, iets waar hij nooit van los zal komen. Voor deze Jezus wilde Petrus liever sterven – en hij is ook echt de marteldood voor zijn geloof in Jezus gestorven – dan dat hij zijn geloof in deze hoogverheven Jezus vol van majesteit los zou laten.

Dit moment was zo allesbepalend voor de discipelen die er getuige van waren. Hier ontdekken zij iets van Jezus grootsheid en majesteit. Zij volgden Jezus natuurlijk al. Ze hadden daarom al veel gezien. Petrus had onlangs nog belijdenis van het geloof gedaan: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God'. Maar hier, voordat de weg door de diepte van Golgotha zou gaan, schitterde even zo prachtig Jezus' heerlijkheid en grootsheid voor hen. Het staat er dan ook zo heel veelzeggend als afsluiting van dit moment: 'toen die

stem geklonken had, *bevond Jezus Zich daar alleen.* (vers 36)' Volgens mij bedoelde Lukas niet slechts te zeggen dat Mozes en Elia weg waren gegaan en Jezus weer alleen was. Ja, dat ook, maar ik hoor hier ook een soort belijdenis in: 'toen die stem geklonken had, bevond Jezus Zich daar alleen.' *Jezus alleen.* De grote namen en historische personen zijn van het toneel verdwenen. Alle hemelse indrukken en aardse drukten dalen neer. Alles wat er onderaan de berg gebeurde op dit moment deed er even niet toe. ... Jezus alleen.

Nu, dat zouden de leerlingen nodig hebben, als zij straks op weg gaan naar Jeruzalem. En ook wij hebben dat nodig als wij straks morgen weer het dagelijks leven gaan oppakken. Straks onderaan de berg zullen de discipelen weer gelijk keihard op de dagelijkse werkelijkheid botsen. Ze zullen gelijk weer met de beide benen op de grond staan, want de geschiedenis die hierop volgt, vertelt ons dat de discipelen iemand niet genezen konden krijgen en met de handen in het haar stonden. Weer gelijk down-to-earth, weer gelijk in die wereld waarin de dingen gaan zoals ze gaan en vaak niet te veranderen zijn. Maar vergeet dus niet, als je straks deze topontmoeting verlaat en je gewoon weer je dagelijkse dingen gaat doen en deze week tegen bepaalde dingen op zult lopen misschien, *vergeet nooit met welk ontzagwekkend iemand aan ons is verschenen: Jezus. De levende God. De allerhoogste HEER, vol van majesteit en heerlijkheid. Degene Die alles heeft volbracht. Degene Die de dood heeft overwonnen. Degene Die op dit moment ook alles in handen heeft, nu het iedereen door de vingers lijkt te lopen in deze wereld. 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.' 'Ik ben met jullie alle dagen, tot de voltooiing van de wereld.'* Jezus, een en al Goddelijkheid en majesteit. Denk alsjeblieft steeds even aan Hem, als je morgen weer onder aan de berg je dagelijkse dingen oppakt.

Ik ben even stellig, maar volgens mij hebben wij het vaak veel te weinig over deze Jezus... en laten wij ons veel te weinig in ons leven leiden door Zijn Geest. Laten wij het alsjeblieft vooral heel veel hebben over Jezus hebben en Wie Hij voor ons is, hoe wij diep van Hem onder de indruk zijn. Laten wij het daar veel over hebben met elkaar, met onze kinderen als wij die hebben, met mensen om ons heen. Of nog beter: aten wij vooral veel naar Hem *luisteren*. Want herinnert u zich nog wat die stem uit de hemel had gezegd? 'Dit is Mijn geliefde Zoon'. Net zoals bij Jezus' doop klonk, een paar jaar geleden. Maar nu kwam er nog iets achter aan: 'Dit is Mijn geliefde Zoon, *luister naar Hem!*'

Luister naar Hem, want:

Alles wat je moet weten, vind je bij Hem.

Alles over Gods redding en Gods liefde, daar vertelt Jezus je over in Zijn woorden en door Zijn daden.

Alles wat je moet laten, wat schadelijk is, waar je gevaar door loopt, laat je gezeggen door Hem.

Alles waardoor het leven waardevol is en waardoor er ondanks alles toekomst en hoop is... luister naar Hem.

Mozes staat voor de Wet van God. Elia staat vooraan in de rij van profeten, die Gods oordeel en Gods genade verkondigden. Maar in Jezus is alles van God... en alles over deze wereld... en alles over jou en u gezegd. Luister daarom echt naar Hem. Laat je aanspreken door Zijn leven en Zijn woorden, neem dat stukje voor stukje

in je op in plaats van globaal het plaatje wel weten wat het christelijk geloof inhoudt... Nee, echt naar Jezus luisteren, je daarin oefenen. Hoe Hij met Zijn woorden en leven vanuit de Bijbel tot ons spreekt. Maar ook hoe Hij door Zijn Geest tot je spreekt..., je verlangen wekt..., je geweten aanspreekt..., je trekt, je een weg laat zien. Luister naar Hem', zo klonk de Goddelijke opdracht. Eigenlijk prachtig als dit de hemelse opdracht voor ons is. Dus niet: 'doe dit'. Of: 'zorg ervoor dat'. Of: 'maak het met jezelf in orde'. Nee, laat dat allemaal maar even en... luister. Neem in je op. Ontdek hoe Jezus met Zijn leven en woorden je aanspreekt. Echt doen, want anders zal Jezus' gelaat nooit gaan schitteren voor je. Met ontzag en aandacht luisteren, stilstaan, ontdekken, je verwonderen, onrustig worden bij wat je hoort, het gevecht aangaan met alle tegenstemmen en onrust in jezelf, zoeken en vinden, en ondertussen zelf gevonden worden..., je laten leiden in je leven... Want echt: alles valt hier op de berg weg..., alles wordt stil... en het is Jezus alleen. Alle godsdienstigheid, al onze opvattingen, alle kerkelijke zaken, alle gedoe in de wereld..., het moet wijken voor Hem alleen. Besef met Wie je van doen hebt. Besef Wie met jou van doen wilt hebben. De discipelen konden er een hele tijd niet over spreken, zo heeft het hun leven op de kop gezet.

Ik blijf nog heel even met u op de berg. Want er is nog iets waar ik kort nog even met u naar wil kijken. Deze topervaring is belangrijk, omdat het ons laat zien Wie Jezus is, voordat wij weer de berg afgaan en Jezus proberen te volgen in alle alledaagsheid. Maar deze topontmoeting laat ons ook *boven* onze alledaagsheid uitkijken en verder kijken dan wat er vandaag de dag gebeurt. Wat bedoel ik? Nu, het heeft te maken met die bijzondere vraag van Petrus: 'zullen wij tenten maken, voor U een, voor Mozes een en voor Elia een'.

Waarom vraagt Petrus dit hè? Wilde hij gewoon het moment zo lang mogelijk vasthouden en daarom een paar provisorische hutjes maken om wat langer met elkaar in dit ene moment te kunnen blijven? Dat kan. Maar waarom dan gelijk een tentenkamp opbouwen, dat weet ik eigenlijk niet. Ik heb het vermoeden dat Petrus meer heeft gevoeld en aan meer heeft gedacht, want...: weet u welk feest men in Israël in hutjes, in tenten vierde? De naam zegt het al: het Loofhuttenfeest. Het Loofhuttenfeest, dat is het feest, waarop men vierde dat men uit Egypte was bevrijd en als volk in tenten de woestijn is doorgetrokken. (Jawel, onder leiding van Mozes, die hier bij Jezus op de berg was.) Nu, zoals bij alle joodse feesten keek men terug, herdacht men, maar keek men ook vooruit. Het Loofhuttenfeest was ook een feest vol verwachting: men keek uit naar de nieuwe tijd die God zal brengen..., als God een totale bevrijding zal brengen... en als God voor goed bij hen zal wonen en zij bij God zouden mogen zijn in het Beloofde Land.

Nu Mozes en Elia, die eigenlijk op het punt stonden om te vertrekken op het moment dat Petrus dit voorstelde, Mozes en Elia spraken over Jezus heengaan, zo vertelt Lukas ons. En dat is even belangrijk: het woord 'heengaan', in de oorspronkelijke taal wordt het woord 'exodus' gebruikt. Kunt u het een beetje bij elkaar krijgen wat ik nu allemaal zeg? Exodus, de bevrijding uit Egypte..., Loofhuttenfeest, in tenten onderweg naar het Beloofde Land... *Ik vermoed dat Petrus dacht dat nu die nieuwe toekomst al was aangebroken. Of dat hij het*

tenminste nu alvast wilde gaan vieren. Want: Jezus schitterde in al Zijn heerlijkheid... Mozes en Elia waren weer terug... zij spraken over Jezus' exodus... De wolk van Gods aanwezigheid daalde ook nog eens neer, net zoals toen bij de tabernakel tijdens de tocht door de woestijn. Nou, zet de tenten maar alvast op, want nu is het voor eeuwig Loofhuttenfeest! De geweldige, beloofde nieuwe toekomst is aangebroken!

Nee..., het was nog niet zover. Petrus kon nog geen feesttentjes gaan opzetten. Hij zou eerst met Jezus weer de berg af moeten gaan en samen met de leerlingen onderaan de berg Jezus gaan volgen onderweg naar Jeruzalem. En dat zal een diepe, donkere weg zijn. En ook na de opstanding – als heel die lijdensweg achter de rug zou zijn – dan zou voor Petrus de weg opnieuw door veel diepten gaan en zal hij zelf gaan lijden en sterven omwille van het Evangelie. Het was dus nog niet zover. In de komende tijd zal Jezus vooral in Zijn menselijke menselijkheid zichtbaar zijn... heel kwetsbaar... soms niet te begrijpen zo gewoon... en zo pijnlijk om te zien in al Zijn machteloosheid... en Petrus en de andere discipelen zullen Hem op die weg moeten volgen.

Het is nog niet de tijd op onze feesttentjes op te zetten. Ja, ik hoop dat u en jij soms van die topervaringen mogen hebben... dat je even boven je dagelijkse dingen wordt uitgetild en dat je even diep onder de indruk zult zijn van Jezus of heel erg blij van Hem wordt. Als je zelf een stukje uit de Bijbel leest misschien. Of als je in de kerk zit, of je bij een andere christelijke meeting begeeft, of als je zingt. Of als Jezus door Zijn Geest je de weg wijst, of je geweten aanspreekt of je gevoel raakt. Die topervaringen hebben wij soms nodig, als bemoediging, want vaak is in onze wereld vooral de menselijkheid van Jezus Die wij zien. De opgestane Heer, de Koning der Koningen, schittert hier op deze wereld niet zo veel, maar is juist heel kwetsbaar aanwezig... Hij laat Zich gewoon vaak tegenspreken..., laat Zich uittachen door mensen die Hem bespottelijk vinden..., Hij is juist bij mensen die niet gehoord of niet gezien worden..., Hij laat Zich wegdrukken en onrechtvaardig behandelen door alle brallende machthebbers... Zo ontmoeten wij de opgestane Heer, onze Heere Jezus in deze wereld. Zo menselijk en kwetsbaar als het maar zijn kan. Geen reden dus om onze feesttentjes vast op te zetten. Maar houd vol. Houd deze topontmoeting van vanmorgen vast. Want het vermoedelijke vermoeden van Petrus was wel juist: het feest komt eraan. Jezus neemt ons mee. Op Zijn exodus, Zijn heengaan - het zal een heengaan zijn in het lijden, door de dood..., maar uiteindelijk uitmonden in de diepste, grootste vreugde die men kan bedenken.

Van die vreugde mag je soms al een moment *iets* ervaren. Om bemoedigd te worden. Om met moed de berg weer te kunnen verlaten en je vervolgens in het dal te begeven. Om de week door te ploeteren. Om te beseffen waar je alles uiteindelijk voor doet. En om te beseffen met Wie je van doen hebt: Jezus alleen. En Zijn vreugde, waar je soms een glimp van opvangt, een glinstering, een wolkje..., Zijn vreugde komt eraan! Geen feesttent opzetten nog, maar haal de tentspullen maar alvast van zolder.